

Sygn. akt I C 165/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bełchatowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR L. S.

Protokolant: Aneta Ziental

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 października 2016 roku w B.,

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W.,

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 7000,00 zł (siedem tysięcy złotych) wraz z odsetkami w wysokości określonej w ustawie dla poszczególnych okresów opóźnienia od dnia 12 lutego 2016 roku do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

Sygn. akt I C 165/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia z dnia 15 marca 2016 roku (data nadania przesyłki pocztowej) powód M. K. reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego D. G., wystąpił przeciwko pozwanemu (...) SA w W. o zapłatę kwoty 15000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią babci I. T. w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 2 sierpnia 2006 roku zgodnie z art. 448 k.c. w zw z art. 24 § k.c. z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2016 do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany (...) SA w W., reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego J. Ż., nie uznał żądań powództwa i wniósł o jego oddalenie .

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 sierpnia 2006 roku w miejscowości K., miał miejsce wypadek drogowy gdzie kierujący samochodem osobowym marki M. o numerze rejestracyjnym (...) A. S. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób , że jadąc drogą podporządkowaną wjechał na skrzyżowanie nie udzielając pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu samochodowi marki S. (...) kierowanym przez S. K., co skutkowało zderzeniem pojazdów.

W wyniku zdarzenia pasażerka samochodu S. (...) – I. T. doznała rozległych obrażeń ciała , które skutkowały jej zgonem.

Sprawca zdarzenia został za ten czyn prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy w Belchatowie wyrokiem z dnia 11 czerwca 2007 roku w sprawie II K 551/06.

(dowód: kopia wyroku w sprawie II K 551/06 – karta 13, okoliczności bezsporne)

Pojazd sprawcy zdarzenia był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem OC w zakładzie pozwanego.

(okoliczność bezsporna)

Po wypadku I. T. trafiła do szpitala w B. gdzie zmarła dnia 13 sierpnia 2006 r. Przez cały okres pobytu w szpitalu pomimo iż nie była przytomna odwiedzała ją córka Z. K. oraz wnukowie S. i M. K..

Przed wypadkiem I. T. pomimo 76 lat była zdrowa. Prowadziła działalność gospodarczą w postaci sklepu z kwiatami i upominkami .

Powód M. T. był najstarszym wnukiem I. T.. Mieszkał w tej samej miejscowości co babcia , widywał się z nią prawie codziennie, pomagał jej prowadzić sklep, jeździł z nią po zakupy do hurtowni . Wszystkie święta spędzali u babci, spotykali się na uroczystościach rodzinnych. Powód po zawarciu związku małżeńskiego wyprowadził się do miejscowości odległej o 10 km. Pomimo to odwiedzał I. T. prawie codziennie wraz ze swym synem – pierwszym prawnikiem zmarłej.

M. K. kilka razy w tygodniu odwiedza grób babci , przynosi świeże kwiaty.

Po wypadku powód nie korzystał z pomocy psychiatry ani psychologa .

(dowód : zeznania M. K.- karta 63-64 w zw z 65 , zeznania świadka J. T. – karta 64-65)

Decyzją z dnia 11 lutego 2016 roku pozwany odmówił powodowi wypłaty zadośćuczynienia .

(dowód: decyzja z dnia 11.02.2016 r – karta 17-18)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadu, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2).

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. sprowadza się więc do tego, że w sytuacji zaistnienia szkód określonych w § 2 tego przepisu, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje natomiast ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152).

W świetle art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi *lex specialis* do art. 822 § 1 k.c., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym obowiązani są do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie natomiast z art. 35 cytowanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Art. 36 ust 1 stanowi, iż odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej, której przekroczenie w okolicznościach niniejszej sprawy nie wchodzi w grę.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż do wyrządzenia szkody doszło w następstwie ruchu pojazdu mechanicznego. Niewątpliwym i nie kwestionowanym przez pozwanego jest także, iż zachodzą podstawy odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody na podstawie art. 436 § 2 k.c. w związku z art. 415 k.c.

Podstawę prawną powództwa w zakresie żądania zasądzenia na rzecz powoda zadośćuczynienia stanowi art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. Należy bowiem mieć na uwadze, iż zdarzenie, z którego powód wywodzi swoje roszczenia miało miejsce w dniu 2 sierpnia 2006 r., a zatem przed wejściem w życie art. 446 § 4 k.c., który to przepis obowiązuje od 3 sierpnia 2008r. i wobec powyższego nie może on być podstawą rekompensowania krzywdy doznanej przez bliskich zmarłej I. T..

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela w pełni stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 października 2010r. wydanej w sprawie III CZP 76/10, zgodnie z którym więź rodzinna jest dobrem osobistym. Za jej zerwanie skutek śmierci osoby bliskiej wywołanej przestępstwem członkom rodziny należy się zadośćuczynienie pieniężne. Sąd Najwyższy wprost wskazał, że najbliższemu członkowi rodziny przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w zw z art. 24§1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. Tę linię orzecniczą Sąd Najwyższy podtrzymał w uchwale z dnia 13 lipca 2011 roku w sprawie III CZP 32/11 (opubl. Biuletyn Sądu Najwyższego 2011/7/9)

Sąd rozpoznający sprawę w pełni podziela wskazaną linię orzecniczą.

Na podstawie wskazanego powyższej przepisu kompensacie podlega doznana krzywda, a więc w szczególności cierpienie, ból i poczucie osamotnienia po śmierci najbliższego członka rodziny. Śmierć osoby bliskiej stanowi zwykle wielki wstrząs dla rodziny, a cierpienia psychiczne, jakie się z tym wiążą, mogą przybierać ogromny wymiar, tym większy, im mocniejsza była więź emocjonalna łącząca zmarłego z jego najbliższymi.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia powinno zostać natomiast dokonane z uwzględnieniem wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy oraz to, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość winna przedstawiać jakąś odczuwalną wartość- por. przykładowo wyrok SN z dnia 12 kwietnia 1972 roku, II CR 57/72, OSNCP 1972, z. 10, poz. 183 oraz wyrok SN z dnia 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPIKA 1966, poz. 92).

W niniejszej sprawie, jak wynika z w pełni przekonujących i wiarygodnych zeznań powoda i świadka pomiędzy zmarłą I. T. a wnukiem była silna więź emocjonalna.

Nagła śmierć babci była dla powoda źródłem cierpień psychicznych i wywołuje takie cierpienia do chwili obecnej, choć zapewne w mniejszym wymiarze. Powód odczuwa żal, ból, po stracie babci, tym bardziej, że wiele lat mieszkali w tej samej miejscowości. Powód był najstarszym wnukiem, pomagał babci przy prowadzeniu działalności gospodarczej.

I. T. pomagała powodowi przy opiece nad synem. Spędzali ze sobą każde święta, uroczystości rodzinne.

I. T. pomimo 76 lat była w pełni sił , dlatego jej śmierć była zaskoczeniem dla całej rodziny.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności należy uznać , iż odpowiednią sumą tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę doznaną przez powoda M. K. z tytułu śmierci babci będzie kwota 7000,00 zł.

Kwota ta w ocenie Sądu rekompensuje w pełni poniesione przez powoda krzywdy w następstwie śmierci babci . Wysokość zadośćuczynienia musi być rozważana indywidualnie i przedstawiać dla poszkodowanego odczuwalną wartość ekonomiczną . W ocenie Sądu kwota ta nie jest wygórowana i nie prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia powoda i stanowi realnie odczuwalną wartość rekompensującą doznane przez niego krzywdy . Sąd wziął pod uwagę również fakt , iż powód w tych ciężkich chwilach miała wsparcie najbliższej rodziny : rodziców ,żony , rodzeństwa. Nie musiał korzystać z pomocy psychologa lub psychiatry.

Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7000,00 zł .

Ponieważ roszenie powoda opiewało na kwotę (...).00 zł , należało powództwo ponad przyznaną kwotę oddalić jako bezzasadne.

O odsetkach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 481 k.c. w zw z art. 817 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Koszty procesu w sprawie wyniosły łącznie 10 350 zł w tym po stronie powoda 5550 (4800,00 zł wynagrodzenie pełnomocnika, 750,00 zł opłata od pozwu), a po stronie pozwanego 4800,00 zł wynagrodzenie pełnomocnika.

Kwota wynagrodzenia pełnomocników ustalona została w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Skoro powód tylko częściowo wygrał proces (w 47%) winien ponieść 53% wszystkich kosztów procesu. Z uwagi na to, że powód poniósł koszty kwotowo zbliżone do 53% wszystkich poniesionych przez strony postępowania, należało orzec ich wzajemne zniesienie.